

Dalt, brigadistes catalans treballant en una granja a Matiguás. Baix, la constitució a Barcelona de l'Associació Catalana de brigadistes.

CONSTITUÏDA UNA ASSOCIACIÓ DE BRIGADISTES

Un mes al país de Sandino

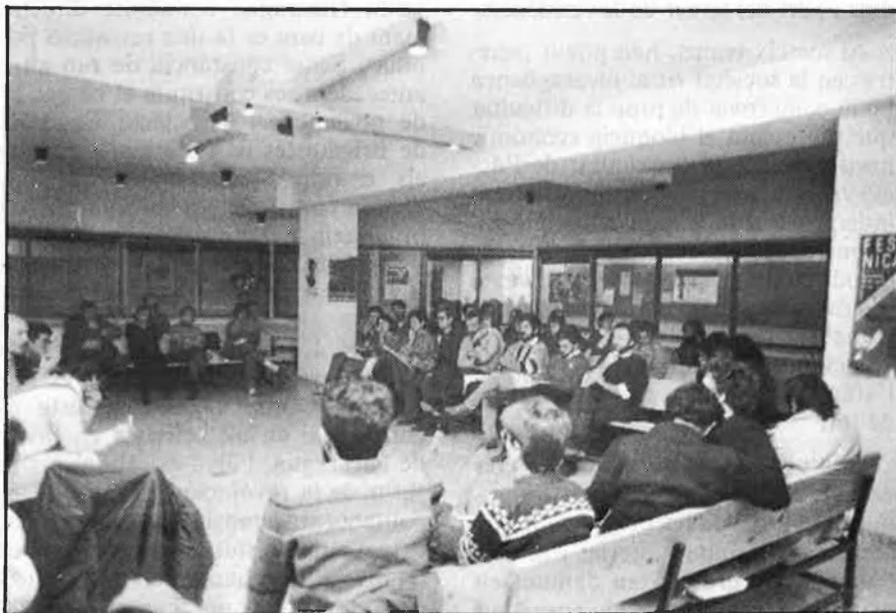
«**E**stada: 30 dies. Lloc: algun indret de Nicaragua. Programa! 20 dies treballant en feines diverses poc especialitzades, 7 dies lliures en els quals es faran xerrades i debats. Despeses de desplaçaments i menjars a càrrec de cadascú. Preu del viatge: 115.000 ptes. aprox. Despeses aproximades d'estada: 25.000 ptes.»

Si aquest cartell s'exposés en alguna agència de viatges, ningú no confiaria gaire en l'èxit. La veritat, però, és diferent, i la mostra són els més de 150 catalans que aquest any estan viatjant a Nicaragua, organitzats a través de la Coordinadora Catalana de Solidaritat amb Nicaragua i per Cedsala, formant les primeres brigades catalanes d'ajut al país centreamericà.

Aquesta manera única de visitar un país s'inicià després de la Revolució de l'any 1979 i pren d'exemple el cas cubà. No deixa d'estranyar que un estat que tot sovint es titllat de terrorista promogui l'obertura de les seves portes a tothom que vulga dur-hi el seu granet de solidaritat. Els fets demostren que el clam d'ajuda té resposta. A més de la col·laboració governamental (Suècia, Canadà, Itàlia...), i d'organismes cristians internacionals com l'Agrupació Oscar Romero, grups de brigadistes van regularment a promoure a Nicaragua el suport de la seva presència.

Més d'un centenar de catalans han viatjat enguany a Nicaragua per dur-hi ajuda i solidaritat. Ara preparen la recollida del cafè i una Marxa per la Pau a l'Amèrica Central.

Narcís Noguera

D'Itàlia, de Canadà, de Mèxic, i al mateix nivell d'Euskadi, i recentment dels Països Catalans, procedeixen la major part d'internacionalistes que realitzen el viatge amb les condicions abans esmentades. Tots ells han tingut un coneixement previ de la situació a Nicaragua, bé sigui per coneguts o per grups de solidaritat, i els mouen dues coses fonamentals: la solidaritat i les ganes de veure i viure la revolució sandinista.

«És el país més interessant del món» diuen Anna, M. Jesús i Glòria, que romandran durant un any al poble de Matiguás, treballant en sanitat i ensenyament. «És la societat més bonica de la terra», afirmen Narcís Sevilla i Mercedes Sierra, que ja n'han tornat.

Entre els prop de 700 brigadistes que enguany hi han anat des de l'Estat espanyol, la gran majoria des d'Euskadi, hi ha més dones que homes, l'edat oscil·la entre els 25 anys, i una bona part són treballadors de Sanitat o d'Ensenyament.

La Feina que el Comitè Nicaragüense de Solidaridad con los Pueblos tenia prevista per als valencians era la construcció d'una escola a Estelí i, per als procedents de Barcelona, la cooperació en una residència estudiantil i una granja per a porcs al poble de Matiguás. Durant els mesos de juliol, agost, setembre i octubre s'han anat alternant els catalans a

La situació política i la guerra

El relat d'una experiència

«...**D**e problemes, a Matiguás, en sobren. Alguns, com l'encariment dels aliments, l'escassetat de productes manufacturats, l'especulació dels botiguers i, sobretot, el drama de les famílies que tenen algú al front, són problemes directament atribuïbles a la guerra. Altres mancances són ja tradicionals; assenyaalem per exemple: l'explotació laboral dels nens, la falta d'escoles per a tothom, la situació d'abandonament de moltes mares, dels vells que no tenen pensió, les medicines que no arriben, etc. Aquests temes estan més o menys resolts sobre el paper, a les lleis, però a la pràctica és impossible de resoldre'ls a curt termini en un país en guerra, on les despeses militars absorbeixen el 40 % del pressupost general de l'estat.

És precisament en aquests punts que l'ajut internacional és —i podria ser-ho més encara— molt eficaç. Això, ho vam poder comprovar a Matiguás mateix. A l'hospital, hi treballen un metge suís, un cirurgià alemany, una infermera alemanya i una altra basca, tots sense cobrar. Una italiana era l'encarregada d'organitzar i assignar les tasques a les persones que eren ubicades en un asentamiento de la vora de Matiguás. A l'institut de secundària, regit per missioneres del Sagrat Cor —que, dit sia de passada, arribaren al poble després del triomf de la revolució i no amaguen les seves simpaties envers la Junta dels Comandants—, hi ha dos professors madrilenys. A més, la construcció de l'institut i també del llogaret d'estudiants ha estat costejada per italians i duta a terme amb la col·laboració de brigadistes catalans. I això no és més que una petita mostra del que es fa a Nicaragua, gràcies a la solidaritat internacional.

Malgrat l'entusiasme i l'esforç de tanta gent de dintre i de fora del país, la situació econòmica —a causa del blo-

queig econòmic i la guerra— està força degradada i hi ha molts descontents. Sovint la gent ens deia que abans vivien millor (frase que ens resulta molt familiar), i que des que hi ha el nou govern hi ha guerra. Aquesta és la crítica popular. També n'hi ha d'una altra mena, més elaborada, més política: la dels reaccionaris, que s'oposen obertament a la Junta des dels seus escons a l'Assemblea Nacional, des del diari La Prensa i en fan ostentació pública penjant retrats de Monsenyor Obando a la porta de casa seua. La presència d'estrangers al seu país, simpatitzants amb el govern sandinista, els posa frenètics. A voltes, te'n pots trobar que t'insulten pel carrer.

Més enllà hi ha la «contra», composta per l'ex-guardia nacional, camperols a sou i mercenaris d'Hondures, Argentina... Les accions més freqüents de la «contra» són les emboscades, els atemptats —com volar el pont de San Isidro per deixar incomunicada la ciutat d'Estelí, o entrar per sorpresa al poble de La Trinidad disfressats de soldats sandinistes i matar el primer que troben (agost (1985), etc.—; a voltes la «contra» segresta camperols per incorporar-los als seus o perquè els cobreixin la retirada i els ajudin a dur les motxilles, però els estrangers són els hostatges més preuats, perquè els periòdics estrangers en parlen, i sempre intenten d'adoctrinar-los perquè, una vegada alliberats, exposin a l'exterior les seves reivindicacions.

No crec que sigui equivocat de dir que la guerra ha fet canviar més coses en la vida dels nicaragüencs que la revolució mateixa, començant per l'obligatorietat del servei militar, que era desconegut abans del 79, passant per la incorporació de les dones a la vida civil i acabant pel racionament dels productes bàsics.» □

Elisabet Maluquer

Matiguás fins a enllestir i posar en marxa la granja. Han acabat dos mòduls i part del tercer de la residència.

Al mateix temps, han pogut penetrar en la societat rural nicaragüenca i han comprovat de prop la dificultat que representa el bloqueig econòmic nord-americà, la proximitat de l'acció vandàlica de la «contra», l'esperit inderrotable de la població, la bonhomia de la gent del país, els seus ulls escodrinyadors, les seves converses interminables on el desig de l'internacionalista per conèixer la realitat revolucionària només podia topar amb l'afany dels «nicas» per saber-ho tot de tot.

La «injecció de moral» és, a parer de l'Oriol Sagarra, l'eix més important que justifica les brigades, juntament amb l'ajuda material i la dosi d'ànims que produeixen damunt els mateixos nicaragüencs. Una vegada a

casa, el brigadistes s'han trobat amb aquesta empena pròpia d'aquell qui visita Nicaragua i s'adona directament de com es fa una revolució popular. Sense constància de cap altre precedent, es constituïa el passat 17 de novembre l'Associació Catalana de Brigadistes de Nicaragua, perquè els ex-brigadistes puguin treballar dins la coordinadora de solidaritat i organitzin activitats pròpies, com ara l'edició de *Barricada Internacional* a Barcelona, per difondre'l a tot l'estat.

L'Oriol, proposat secretari de l'Associació, remarca: «El més important és que un ex-brigadista es converteixi en un activista en favor de Nicaragua, i això és cabdal per al futur de la revolució». L'Associació col·laborarà amb la campanya «Nicaragua ha de sobreviure» que a Catalunya s'ha concretat en la recollida de 20.000 dòlars per Sanitat i 10.000

dòlars per Ensenyament, abans del proper 19 de juliol, setè aniversari de la revolució.

Els escèptics que s'ho miren de lluny ho qualifiquen de moda o de fals heroisme. Els qui hi han anat no s'ho pensen dues vegades: volen tornar-hi. A València la campanya és portada endavant pel Cedsala i la Coordinadora Pacifista, els quals també organitzen una expedició, que s'unirà a París amb internacionalistes i pacifistes de tot Europa i que marxarà a Panamà per iniciar el 9 de desembre una Marxa per la Pau a l'Amèrica Central, que haurà d'acabar el 20 de gener a Mèxic, després de travessar Costa Rica, Nicaragua, Salvador, Hondures i Guatemala.

Des de Barcelona, es preparen noves brigades per sortir el 3 i el 17 de desembre i el 7 de gener cap a la recollida del cafè. ¿Hi vols anar? □